

Знам, че Марена забременява и тогава се женят с Кочо. Аз съм родена през 1915 г., тя е с две години по-възрастна от мене. Работеше много, трепеше се, преуморяваше се, издържаше семейство.

При тях идваше много често Жендов като приятел на сестра и. Никога не съм се съгласила с неговото партийно наказание, което го унищожи и с това загуби най-вече българската живопис. Сестрата на Марена така си и остана, не се омъжи. Сега ^{до Велкото джане} ~~в комисията за изработване на~~ ^{е заангажирана} неговия паметник.

Художникът Леан Левиев ми е племенник.

Откога е почнала близостта между Димов и семейството на Кочо така и не можах да разбера. Нели получи психическо ^{разстройство} ~~заболяване~~ ^{след като веднаж} ~~се разболя~~. После се оправя. Ожениха се втори път, ^{след като веднаж} ~~та~~ продължаваше да го ревнува. По това време вероятно не работеше, защото пред мене Димов само спомена, че за нея е необходимо да започне да работи.

Димов беше ^{изключително} ~~напълно~~ работоспособен. Работеше във много области на знанието.

Беше своеобразен Дон Кихот — отиваше да чете лекции по къси гащета /панталони?/ и с разкопчани риза.

Няма да забравя един свой рожден ден. Звъни в два часа през нощта. Знаеше, че имам тежка работа — бях партийен работник — и имам нужда от почивка. Донесе ми една голяма кошница с рози.

В Пловдив не се е проявявал като общественик. Затова останах очудена, когато разбрах, че е станал Председател на СВП.

Беше крайно недисциплиниран и пренебрежителен към ангажиментите на другите. На срещи не биваше точен. Заявяваше, че това не е толкова важно. Веднаж трябваше да се срещнем с него навън. Помолих го да бъде точен, защото имах работа. Той обаче наруши и този път обещанието си и ми разстрои плановите.

Димов си знаеше цената и беше пренебрежителен към хората. Опитваше се да налага мнението си. Много сме се карали с него. Аз също не ^{бях} ~~пренебрегнал себе си~~ ^{и се} ~~и се~~ случвало да му казвам, че макар и да е професор пет пари не струва.

Имаше голяма способност да бъде приятел. Умееше да се владее.

На 4 септември убиха мъжа ми. Той ми казвал, че съм пикантна и трябва да се ожения. И въпреки това нито веднаж не е дал повод да си помисля, че гледа на мене като на жена.

Аз съм в движението от шестнадесетата си година. Баща ми беше лекар. Умря, когато бях ученичка в 6-7 клас. Не битието ме е подтикнало към борбата. Но на 16 години вече бях председател на Комсомола. Минах през всички етапи на борбата от 1933 г. насам. Но такъв образ като този на Варвара не съм срещнала никъде. — болезненост, сантименталност, истеричност.